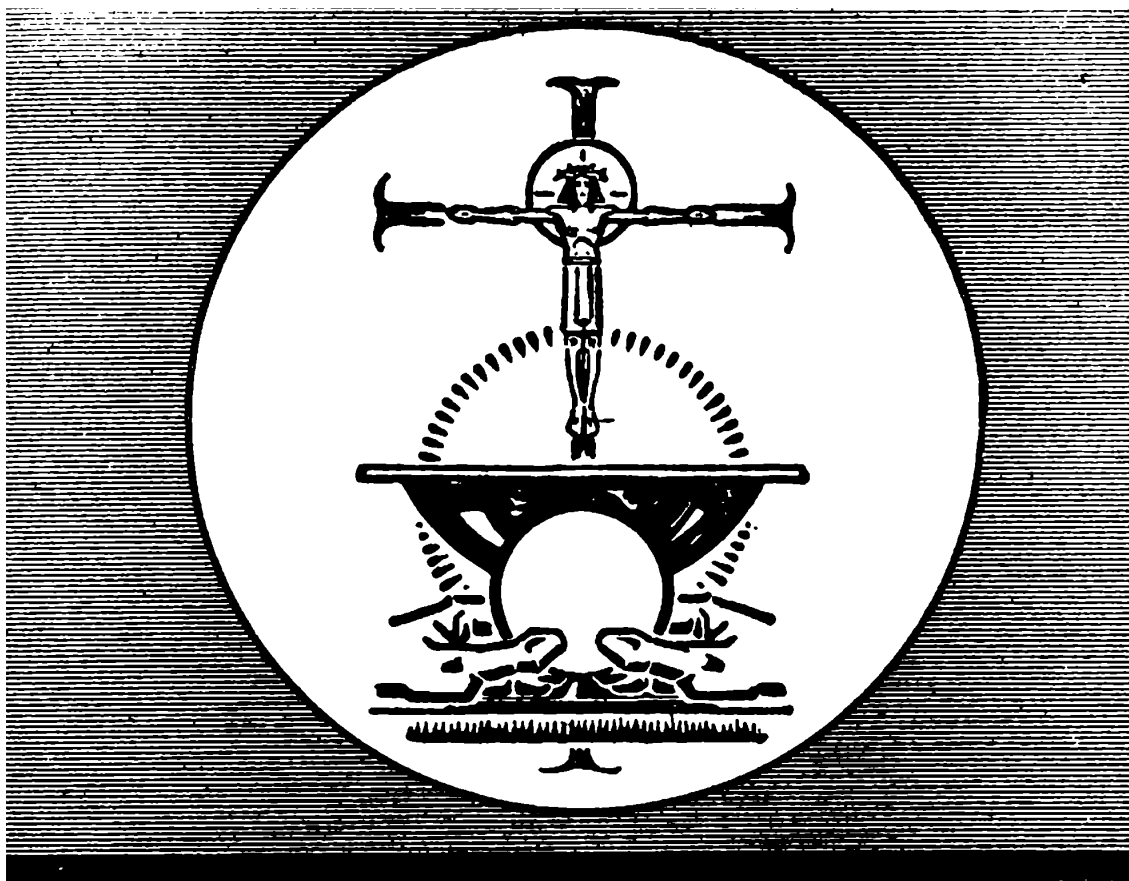

ARNOŠT OLIVA

Měsíční sv. přijímání dětí

NAKLADATELSTVÍ
KROPÁČ & KUCHARSKÝ V PRAZE

M Ě S Í Č N Í
S V A T Ě P Ř I J Í M Á N Í D Ě T Í

A R N O Š T O L I V A

**Měsíční
svaté přijímání dětí**

DRUHÉ VYDÁNÍ

Nakladatelství

KROPÁČ & KUCHARSKÝ, PRAHA

Nihil obstat
Mons. Dr. Antonius Stříž
censor

Imprimatur:
Prael Dr. Theophilus Opatrný
Vicarius generalis

Nr. 5919.

Otisk z Katechetského věstníku.

MĚSÍČNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ DĚTÍ.

Připomenutí:

Eucharistické hnutí v naší vlasti utěšeně zapouští hlubší kořeny a přibývá rozsahem. V některých osadách již zavedeno, v jiných se zavádí měsíční svaté přijímání dětí. Jest zcela přirozeno, že se začíná s dětmi, neboť první svaté přijímání zanechává hluboký dojem, možno tedy dále snadněji budovati než u dospělých. Kde jednou zavládla lhostejnost, tam se těžko probouzí láska a horlivost.

Nejlépe jest začít hned po prvním svatém přijímání, dokud jest ještě půda dětských srdcí náležitě zkeypřena a připravena.

V předpokladu, že první svaté přijímání bývá podle církevní tradice o Bílé neděli, začínám květnem.

Jsou nadhozeny jen hlavní myšlenky; úprava je snadná.

KVĚTEN:

LÁSKA K PANNĚ MARII.

Před několika nedělemi jste přijali po prvé sv. přijímání. A opět zve vás Pán Ježíš a stále bude zváti, neboť chce, abyste

mu zůstali věrni. V naší době to není snadné. Jest mnoho nevěrců, kteří chtějí i jiné o víru v Boha připravit. Ztráta víry je hrozné neštěstí; nebezpečí ztráty víry jest opravdu veliké. Nejbezpečnější prostředek proti velikému nebezpečenství ztráty víry je sv. přijímání, které nás nejtěsněji spojuje s Ježíšem Kristem, naším přítelem a pomocníkem. Tohoto prostředku musíte pilně používat.

Nestačí Pánu Ježíši zůstat věrný ve víře, jest nutno přičiňovati se, abychom mu stále dělali větší radost, *pokračovati tedy ve svatosti*. Nebeský zahradník chce viděti plody, ovoce.

V srdci Ježíšově jsou nezměrné poklady pravdy a svatosti. V Litanii říkáme: *Srdce Ježíšovo, v němž jsou všechny poklady moudrosti a umění; Srdce Ježíšovo, zdroji života a svatosti*. Nebeský Otec vložil do Srdce Ježíšova vše dobré, co máme mít.

1. Co jest v Srdci Ježíšově? Dnes chci ukázati jen na jedno, *na velikou lásku Srdce Ježíšova k Marii*, matce své.

Ježíš miloval Marii na zemi, miluje ji i v nebi.

Miluje ji, že jest *jeho matka*. Prokázala mu mnoho dobrého jako dítěti, jinochu, i na kříži. Miluje ji, že je *čistá*. Maria byla by se raději vzdala důstojnosti mateřství Syna Božího, než by přestala býti čistou

pannou. Miluje ji, že *jest pokorná*. Věděla, že je povýšena nad lidi i anděly, ale zůstala vždy skromnou, tichou, pokornou dívkou Páně.

2. I *v srdcích světců* hořela veliká láska a důvěra k Panně Marii. Sv. Jan Nep. zvěděv, že má brzo zemříti, putoval do Staré Boleslavi a prosil Pannu Marii o dar síly. A neprosil marně.

3. Spasitel při poslední večeři řekl: »Když však přijde onen Duch pravdy . . . oslaví mě, neboť z mého vezme a zvěstuje vám.« (Jest jistě vhodno dětem stále připomínati i Ducha Svatého, dárce milosti.)

On vás bude učit, jak jsem miloval svou matku, a jak vy ji máte milovati. I vy musíte Ducha Svatého vroucně prositi, aby do vašeho srdce vlil něžnou lásku k Panně Marii. Máte ji milovati z téhož důvodu jako Ježíš.

1. Jest matka Ježíše, našeho Spasitele, tedy i naše matka;

2. jest nejčistší panna a matka;

3. jest velice pokorná.

Co činiti, aby ve vašem srdci rostla láska k Panně Marii? Prositi Ducha Svatého, konati nábožně májové pobožnosti doma nebo v kostele, přinášeti častěji malé oběti sebezpřemáhání a umrtvování.

ČERVEN:

TICHOST A POKORA

JEŽÍŠOVA.

Letnice jsou svátky Ducha Svatého, kterého Spasitel apoštolům přislíbil, od něhož dostali mnohem víc než sami očekávali. Duch Svatý chce i vám pomáhati k svatosti.

Červen je zasvěcen božskému Srdci Páně. Nutné jest poučení o tomto Srdci. Ježíš sám praví, jaké jest jeho Srdce: »Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.«

Duch Svatý musí pomáhati, abyste tomu náležitě rozuměli.

I. 1. Ježíš byl tichý. Sv. Jan Křtitel ho nazval Beránkem Božím; Beránek je mírné zvířátko; Ježíš ukázal svou tichost ve styku s lidmi.

a) Mírně napomenul apoštoly, když chybovali: »Vtas svůj meč na jeho místo;«

b) nikdy hrubě neodmítal lid, který ho často obtěžoval a klidu mu nepopřál;

c) fariseům, kteří ho často uráželi, odpovídal s klidem a mírností. Jak byl klidný, když jej políčkovali!

2. Světci v této ctnosti Ježíše následovali (sv. Aloís, sv. Pavel, sv. Josef z Kupertina).

I vy musíte v této ctnosti Ježíše následovati. Ošklivá je hrubost, vše se dá říci jemně, klidně. Ublíží-li vám někdo, nemstěte se, nepřejtemuzlého, naopak ukažte mu laskavost podle možnosti. Jen tak budete miláčky Ježíše a Marie. Každý si vás oblíbí, nebe za to odmění.

II. 1. *Ježíš byl pokorný.*

1. Třicet let žil ve skrytosti jako syn tesařův. Prosté rybáře si vyvolil za apoštoly; rád se stýkal s lidmi opuštěnými a opovrženými.

2. Apoštolům nohy umýval.

3. V utrpení byl posmíván, tupen, vše snášel trpělivě. Jaká je jeho pokora v Nejvyšší Svátosti!

2. I v této ctnosti světci ho následovali. Sv. Pavel píše, že není hoden slouti apoštolem, Petr se dává ukřižovati hlavou dolů, sv. Jan Křtitel volá: »On musí růsti, já se menšiti.«

3. Ježíš žádá i od nás pokoru. Pyšné sesadil s trůnu, pohrdl jimi. Vychloubá se někdo bohatstvím, chlubí se svou postavou, vědomostmi, šaty, klenoty, to všechno před Bohem nemá ceny. Bohu se líbí pokora.

Proste Ducha Svatého o pomoc, abyste se ozdobovali těmito ctnostmi Ježíšovými. Prohlédněte si náležitě obraz božského

Srdce Páně, uvažujte o tom, co jednotlivé věci znamenají, a modlete se: Ježíši, tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé podle svého srdce.

ČERVENEC:

HORLIVOST PRO SPÁSU DUŠE.

V tomto měsíci připadá památka svaté krve Kristovy a proto i celý měsíc je zasvěcen zvláštní úctě drahocenné krve. Hodně často si máme připomínati předrahou krev Kristovu. Pán Ježíš ustanovil, jistě ne nadarmo, Mši svatou pod dvojí způsobou. Zdvihá-li kněz kalich, máme si připomínati svatou krev Ježíšovu, která je výkupné za naše vykoupení.

1. Krev Ježíšova připomíná celému světu *horlivost Ježíšovu pro spásu duší*. Kdyby Kristus nemiloval lidských duší, nebyl by pro ně dal ani kapky potu, tím méně svou krev. Celý život horlil pro spásu duší, každé příležitosti použil, aby duše získal a zachránil. Vzpomeňte si na jeho rozmluvu u studnice *Jakubovy* na počátku veřejného úřadu učitelského. Jak se potěšil, když přicházeli obyvatelé Sichemu, aby je poučil! »Pozdvihněte oči svých a podívejte se na krajiny, že jsou již bílé ke žni«, řekl apoštolům. Nemínil tím obyčejná pole, mí-

nil Boží pole, kde každá duše je stéblo na tomto poli. Když ho obyvatelé jednoho města chtěli déle zdržovati, nedal se zdržeti: »I jiným městům musím hlásati evangelium.«

2. *Světcí následovali tuto horlivost Pána, i oni horlili pro spásu duší* (sv. Ignác z Loyoly, sv. František Xaverský, sv. Vincenc z Pauly).

3. *I vy máte horliti pro spásu duší.* Otec jistého chlapce se již delší dobu nemodlil a o Bohu nechtěl ani slyšeti. Chlapec onemocněl; modlil se a neprosil za své uzdravení, nýbrž chtěl svůj život obětovati, aby se otec obrátil. Bůh tu obět přijal: chlapec zemřel, otec se obrátil.

4. *Jak můžete tuto horlivost ukázati?* Modlibtou, almužnou a dobrými skutky; horlivě podporujte práci misionářů.

Proste Ducha Svatého, aby jiskřičku horlivosti ze Srdce Ježíšova vložil do vašeho srdce. Proste dobrého Pastýře za prominutí, že jste v tom ohledu dosud byli neteční.

SRPEN:

OŠKLIVOST HŘÍCHU.

1. V evangeliu čteme předpověď Ježíšovu o *zkáze Jerusalema*. »A když se přibližoval a město spatřil, zaplakal nad ním,

řka: Kdybys bylo poznalo i ty, a to alespoň v tento den tvůj, co jest tobě ku pokoji.« Z toho poznáváte ohavnost hříchu a jeho zlobu. Ježíš nesmírně lid miloval, svatým mu byl Jerusalema s Božím chrámem, ale nemohl ho zachrániti ani jeho lidu, pokud lid setrval v hříších, nekajících a zatvrzelosti.

Hrůzu hříchu poznáváte nejlépe z toho, co Ježíš za několik dní v Jerusalemě *vytrpěl*. Krví se potil, když se ho zmocnily hrůza a úzkost; všechny hříchy celého světa, hříchy pýchy, nečistoty, nenávisti a závesti, rouhání a pohrdání Bohem, bratrovraždu Kainovu a všechny vraždy, loupeže, ohavnosti sodomských a gomorrských až na naše doby viděl a vzal na sebe. Tak veliký byl jeho zármutek a jeho opovržení, že krvavý pot zbarvil jeho obličej.

Ježíš ukázal často ve svém životě, jak se mu *hřích oškliví*. Když apoštolům předpovídal své utrpení, přistoupil Petr a řekl: »Odstup to od tebe, Pane, to se ti nestane«. Ježíš velmi rázně, což nebylo jeho zvykem, odbyl Petra: »Jdi mi s očí, satane! Pohoršením jsi mi, neboť nemáš na zřeteli věci Boží, nýbrž věci lidské.« Co Ježíš chtěl těmi slovy říci? Jest to vůle Boží, abych trpěl a umřel. Této vůli nemohu a nesmím odporovati. Mám snad i já přestupovati příkazy Boží jak činí mnozí lidé? Petře,

ty ani nechápeš, jak lidé Boha urážejí, nevíš, jak hrozné zlo je hřích, jinak bys mě nezdržoval, abych za hříchy (hrozné urážky Boha) dostiučinil svým utrpením.

2. *Petr* později sám to nahlédl a svůj hřích, zapření Pána, do smrti hořce oplakával. I jiní světci oplakávali své hříchy. Sv. Alfons býval advokátem, vzdal se raději tohoto povolání, aby mu nebylo příležitostí k hříchu. Blanka, matka sv. Ludvíka, říkala často svému synovi: »Raději bych tě viděla mrtvého než zvěděti, že jsi těžce zhřešil.«

3. *Hříšník znovu bičuje a křížuje Krista.* Máte-li vůli hřešiti, svádí-li vás někdo k hříchu, budí-li pokušitel hříšnou žádost v srdci, představte si Spasitele na hoře Olivetské! Představte si Krista u sloupu uvázaného, ranami posetého! Představte si ho, jak se potácí jerusalemskými ulicemi s těžkým křížem! Můžete pak hřešiti?

Bůh hříchy trestá. Co byste si pomyslili, kdybyste viděli člověka stavěti hranici dříví, a na otázku, proč tak činí, odpověděl by: chci se na ní upáliti. A kdybyste viděli člověka, jak zapaluje svůj domek a vrhá se do plamenů, soudili byste, že asi nemá zdravý rozum. Podobně jednáme, když hřešíme! Bůh nám nepřipravuje peklo, peklo si připravujeme sami svými hříchy a hloupostmi. Zavržené duše musí do-

znati: Ztratily jsme Boha, nebe a duši vlastní vinou.

Proste Ducha Svatého, aby ze Srdce Ježíšova vzal ošklivost k hříchu a vložil ji do vašeho srdce. Proste ho za osvětlení rozumu, abyste náležitě poznávali zlobu hříchu i nevděk, jakého se hříchem dopouštíte, aby posílil vůli přemáhati hřích. Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás!

ZÁŘÍ:

PŘEMÁHÁNÍ POKUŠENÍ.

Církev svatá obrací naši pozornost *na strážného anděla*. Andělé, zvláště naši strážní andělé, jsou naši dobří přátelé. Pomáhají nám v těžkém boji proti zlému a pomocníkům ďábla. Dobří andělé znají celou zlobu nepřátel spásy, a vědí, co čeká ty, kteří se dají jimi omámiti.

I. Zlý duch určil si za úkol odváděti nás od Boha, vždyť sám od Boha odpadl. Náslím svého cíle nedosáhne. Bůh nejvyšší moudrý dopustil, aby nás ďábel pokoušel; ďábel zkouší různými způsoby, jak by našel přístup k lidské duši. Štěstí pro nás, uzavřeme-li dobře bránu duše a neotevřeme ani tehdy, když ďábel láká lstivými otázkami a lživými odpověďmi, abychom jej vpustili.

Đábel ví, že lidé od přirozenosti trpí třemi slabostmi, zbytky to dědičného hříchu, jimiž jsou:

1. *Žádostivost těla.* Lidé rádi vyhovují tělu, neradi tělu něčeho odříkají. Jest to hlavně nečistota. Nečistá slova, která lidé slyší, nečisté věci, které vidí, probouzejí v nich nečisté myšlenky a žádosti.

2. *Žádostivost očí.* Chtěli bychom míti vše, co vidíme: šaty, domy, auta, bohatství.

3. *Pýcha života.* Chceme býti chváleni, vynášeni, mrzí nás, jsme-li přehlíženi, zneuznávání.

Đábel se domníval, že i Ježíš se dá svésti, proto ho třikrát pokoušel. Ježíš nad ním zvítězil.

II. *Co činiti, abychom nad pokušeními zvítězili?*

1. Starati se o to, aby pokušení nebyla mnohá a častá. Jak to možno? Bdíti nad svými smysly, hlavně zrakem a jazykem. Někdo vám nadává, pokušitel pobádá: Ne-dej si to líbiti, pomsti se! Chce vniknouti do duše branou pýchy. Zvolejte mu vstříc: V mém srdci jest tichý Ježíš a ten tam také zůstane! Odstup, satane! Spasitel jistě nevolá marně: Bděte a modlete se!

2. *Modlete se!* Pamatujme všude na Boží přítomnost. Co zachránilo Josefa egyptského? Modlitba! Myšlenka na všudypřítomného Boha!

tomného Boha. Myšlenka na všudypřítomnost Boží je stálá modlitba; používejme hodně i střelných modlitbiček; přijímejme hodně často svátosti. Zpovědníkovi poctivě a upřímně řekněme, jaká pokušení nejčastěji máme. Ve svatém přijímání dostáváme sílu a odvahu bojovati proti pokušením.

Prosme i Ducha Svatého, aby nám dal onu rozhodnost a vážnost Kristovu, abychom jako On i my satana odmítli. Prosme i strážného anděla, aby nás provázel a neopouštěl nás.

ŘÍJEN:

LÁSKA K DOMU BOŽÍMU.

Ježíš navštívil *dům Zacheův*. Zacheus toužil Krista spatřiti; Kristus sám se u něho zastavil a přijal jeho pohostinství, že to byl muž dobré vůle. »Dnes stalo se spasení domu tomuto«, prohlásil Spasitel. V domě Zacheově se zdržel Spasitel jen několik hodin, v kostele je stále přítomen.

Židé měli jen jediný chrám, byl to jerusalemský chrám na hoře Sionu. Dospělí Židé museli sem putovati třikrát v roce; činili tak rádi, věděli, že tu dostávají Boží požehnání.

1. *I Ježíš velice si vážil chrámu. Již jako nemluvně byl tam donesen a byl tam*

obětován; jako dvanáctiletý chlapec byl tam o slavnosti velikonoční. Jak se těšil! Tři dny tam zůstal, byla to vůle Boží. Když začal veřejně učit, šel zase do chrámu. Jak se sevřelo srdce jeho bolestí, když viděl, že sem mnozí přicházejí obchodovat. »Dům můj domem modlitby slouti bude, vy však jste jej učinili peleší lotrovskou.« Upletl důtky a vyhnal všecky, kteří v chrámě kupovali a prodávali, a z převracel stoly penězoměncův i stolice těch, kteří prodávali holuby.

Jerusalemský chrám byl jen stín katolického chrámu. Tam stála archa úmluvy, zde je svatostánek; tam byl oltář, na němž obětovali beránky, zde jest oltář, na němž se denně obětuje sám Kristus; tam hlásali a vysvětlovali slova proroků, zde slyšíte slova Ježíšova.

2. *Všichni světci a všichni zbožní lidé* mají katolický chrám ve veliké úctě. Kolik chrámů vybudovali naši zbožní předkové, jak rádi lidé přispívají na okrasu domu Božího!

3. *Proč i vy máte míti katolický chrám ve veliké úctě?*

a) *Z vděčnosti.* Tu jste přijali a přijímáte preveliké milosti: svatý křest, sv. přijímání; dostáváte tu stále Boží požehnání při Mši svaté a jiných pobožnostech.

b) *Z úcty.* Jest tu svatostánek.

4. *Jak máte projevit svou vděčnost a úctu?*

a) *Horlivou návštěvou.* Jak smutné to jest, musíme-li děti nutit k návštěvě domu Božího!

b) *Uctivým chováním.* Jest to dům Boží a brána nebeská. Uctivým chováním děláme radost andělům, dáváme dobrý příklad jiným.

Proste Ducha Svatého, abyste vždycky poznávali vznešenost domu Božího a podle toho se v kostele i chovali.

LISTOPAD:

DUŠE V OČISTCI. SVĚTCI.

I. Ve dnech prvního a druhého listopadu navštěvujeme hroby zemřelých. Mnohé duše jsou v očistci; co jest očistec, víte. Duše v očistci trpí více než si myslíme: jejich touha spatřiti Boha působí jim hroznou bolest.

Církev svatá ustanovila zvláštní den, abychom na bídu těchto duší pamatovali a jim pomáhali. Jest to památka dušiček. Kněz smí sloužiti tři Mše svaté, aby duším v očistci bylo více pomůženo.

Božský Spasitel častěji zbožným duším zjevil, jak mu to jest milé, pomáháme-li duším v očistci. Nemůže jich z očistce pro-

pustiti, dokud nebyla shlazena veškerá vina. Tak žádá božská spravedlnost. Svou pomocí můžeme spláceti jejich dluhy.

Co máme pro ně činiti? Přičiňujte se získati odpustky a přivlastňovati je těmto duším. Tak můžete učiniti při každém sv. přijímání. Dávejte i almužny s úmyslem, aby Bůh se nad nimi smiloval.

II. Máme si připomínati *i svaté v nebi*. Blíží se konec církevního roku, máme pohlednouti do nebeské stodoly. Světci jsou nejkrásnější snopy, jež vyrostly na poli Kristově, zavlažovaném jeho učením, láskou a milostí. Svaté ctíme:

1. Jsou to *přátelé Boží*. Již pozemský vladař chce, abychom ctili jeho přátele, věrné sluhy a domácí. Tím více požaduje Bůh, abychom ctili jeho svaté. Na nich se ukázalo jeho milosrdenství a zjevila se jeho milost.

2. Jsou to i *naši přátelé*, naši přímluvci. Jak často se ukázala v životě mnohých lidí jejich ochrana! Sv. Stanislav děkuje přímluvě sv. Barbory, že mu anděl v nemoci přinesl Tělo Páně. Co už dokázala přímluva Panny Marie, svatého Josefa a sv. Antonína!

Světci jsou *naše vzory*. Sv. Karel Boro-mejský horlivostí, sv. Martin láskou k chudině. Četba životopisů svatých a světic Božích je velice poučná a prospěšná.

Svatí konali vše s pomocí milosti Boží za vedení Ducha Svatého, který srdce jejich učinil podle Srdce Ježíšova. Tisícere jsou ctnosti svatých. Všecky ty krásné ctnosti jsou v největší míře v Srdci Ježíšově, s nímž se spojujeme ve sv. přijímání.

Proste Ducha Svatého, aby z vás učinil světce, vlil do vašeho srdce lásku k trpícím duším, k chudým a potřebným, lásku k Pánu Ježíši v Nejsvětější Svátosti.

PROSINEC:

CTNOST CHUDOBY.

1. Nastal advent. *Adventní neděle* mají připomínati smutné doby, ve kterých svět ještě ničeho nevěděl o Vykupiteli. Jen Židé věděli, že má přijíti. Jak ubohé bylo lidstvo před příchodem Krista Pána! Země se podobala poušti, která dychtila po kapce nebeské rosy, proto proroci volali: »Rosu dejte oblakové, dštěte spravedlivce. Otevři se země, a vpuč nám Spasitele.« Zlý duch ovládal zemi, lidstvo bylo v jeho moci, jeho vedením spělo k zkáze. Nevěděli ničeho o nebeském chlebě. V bolestech, útrapách a bídě nemohli pokleknouti před svatostánkem. Jak šťastni jsme my, děti katolické Církve, oné Církve, která má stále ve svém středu Ježíše v Nejsvětější Svátosti!

2. *Tohoto Ježíše musíme býti hodni!* Stane se tak, přičiníme-li se, abychom se mu podobali. Advent zvláště připomíná jeho chudobu.

Ježíš miloval chudobu: chudičkou Panu vyvolil si za matku, chudého tesaře za pěstouna; v chlévě se narodil. Lišky mají dopata, ptáci hnízda, Syn člověka neměl místočka, kde by hlavu položil.

Chudoba mu byla a jest velice milá. Chtěl býti chudý pro nás, chtěl býti náš vzor. Věděl, že chudí se nejsnáze dostanou do nebe.

Kdo je chudý? Chudými mohou býti i boháči, nelne-li srdce k majetku a statkům, jsou-li ochotni ze svého jmění jiným pomáhati, i jmění své obětovati, je-li to vůle Boží. To jsou chudí duchem. Lidé, kteří mají jen to nejnnutnější k živobytí, nejsou vždy chudí duchem. Mnozí lidé mají hříšnou žádost po bohatství, bohatým závidějí, Bohu vyčítají, že jsou chudí. Ti se Ježíšovi nepodobají; ti mohou právě tak zahynouti jako onen bohatec v evangeliu.

Proč je majetek tak nebezpečný? Sedne-li pták na větev lepem pomazanou, nemůže odlétnouti; nevysvobodí-li ho někdo, musí zahynouti nebo je polapen a musí do vězení. I bohatí mnohdy sedí na takové pomazané větvi: myslí jen na zisk a pe-

níze, nechtějí nikomu nic dáti, majetek výše cení než Boha a nebe.

Ježíš chtěl ukázati, jak bohatství je nebezpečné, proto sám se chudý narodil a chudý až do smrti zůstal.

2. Světci ho následovali, zvláště někteří, kteří rozdali vše (sv. Mikuláš).

3. *Jak ukážete, že chcete Ježíše v této ctnosti následovati?* Musíte se prostě šatiti, neutráceti zbytečně peněz za darebnosti. Za ušetřený peníz můžete velmi mnoho dobrého vykonati pro jiné děti, pro pohanské děti. Umiňte si: Každý měsíc chci ušetřiti několik haléřů pro potřebnější děti. Proste Ducha Svatého, aby roznítil v srdci lásku k chudobě.

LEDEN:

POSLUŠNOST.

Slyšeli jste o svaté Rodině v Nazaretě: sv. Josef je vzor katolických mužů, Panna Maria katolických matek, Ježíš katolických dětí. Ježíš je zrcadlo, v němž se máte denně shlížeti. Čím čistší zrcadlo, tím lépe ukazuje každou skvrnu. Ježíš byl nejdokonalejší dítě, srovnáte-li se s ním snadno naleznete mnohou svou chybu. O jeho dětství mnoho nevíme, ale Písmo svaté výslovně praví, že *byl poslušný*. To nám stačí. Od poslušného dítěte můžeme oče-

kávat vše dobré; kde není poslušnosti, musíme se obávat zlého. *Ježíš poslouchal svého nebeského Otce*. Otec chtěl, aby zůstal tři dny v chrámě, uposlechl, byť matka o tom nevěděla, sám pak věděl, jakou starost a bolest jí připraví. Ve všem nejdříve nebeský Otec, potom rodiče.

Na slovo poslouchal matku i pěstouna. Byl jim poddán. Pracoval v nazaretské dílně, měl radost, že mohl poslouchati.

Poslušnost Ježíšova stále se jeví v Nejvyšší Svátosti. Poslouchá, kam ho kněz postaví, kam ho nese.

2. Světci byli poslušní; bez poslušnosti by nepřišli do nebe.

3. *Poslouchati není vždy snadné*. Snadná je poslušnost, jedná-li se o něco, co rádi děláme; horší jest, musíme-li se přemáhati a přinést nějakou obět.

Komu jste povinni poslušností?

1. *Nebeskému Otci*. Jeho vůle jsou jeho přikázání: ani jediné nesmíte přestoupiti vědomě a dobrovolně!

2. *Církvi svaté*, která také má svá přikázání; její přikázání jsou tak závazná jako přikázání Boží. Nikdy a nikde toho nezapomínejte!

3. *Rodičům, duchovním, učitelům*. Rodiče jsou zástupci Boží, po Bohu největší dobrodinci dětí. Jen tehdy nesmíte poslouchat

chatí, kdyby vám přikazovali něco hříšného. Sv. Barbora neposlechla svého pohanského otce a nezapřela víry ani tehdy, když ji otec předal pohanským soudcům.

Poslouchati musíte i tehdy, když je to nepříjemné. Ježíš je přítel dítek, ale jen těch, které se přičiňují podobati se mu v ctnostech, hlavně v poslušnosti. Při poslušnosti nesmíte myslet na chválu nebo odměnu, taková poslušnost není ctnost; ctností je poslušnost jen tehdy, posloucháme-li z lásky k Bohu.

Proste Ducha Svatého o dar poslušnosti.

ÚNOR:

VEŘEJNÝ ŽIVOT JEŽÍŠŮV.

Ježíš zůstal do třicátého roku v Nazaretě, v maličké, zastrčené dědině. Ve třiceti letech opustil Nazaret, aby se ukázal jako Mesiáš proroky předpověděný. Šel k Jordánu, kde Jan kázal a křtil a lid připravoval na Mesiáše. Dal se od Jana pokřtíti, jako by měl hříchy: svých hříchů neměl, vzal na sebe hříchy všeho lidstva. Při křtu nebeský Otec jej prohlásil Synem svým; Duch Svatý vedl jej na poušť, kde se čtyřicet dní modlil a postil. To byla veliká obět. Ježíš své poslání bral vážně. Satan ho pokoušel, Kristus nad ním zvítězil. A Ježíš zase šel k Jordanu. Jan ho před-

stavuje lidu: »Ejhle Beránek Boží, který snímá hříchy světa!« Pět učedníků připojilo se k němu, provázeli jej do Galilee, byli s ním i na svatbě v Káni.

Z Kány Ješíš šel do Jerusalema na velikonoce, vyhnal prodavače z chrámu, činil mnohé zázraky, ale fariseové a kněží mu nevěřili. Pýcha jim nedovolovala podříditi se cizímu učiteli. Jen jednoho z nich získal, Nikodema, jemuž obětoval noc ku poučení.

Opustil hlavní město, ale zdržoval se v jeho blízkosti. Po zajetí a uvěznění Janově odešel do Galilee.

Přišel do blízkosti Sichemu, kde byla studnice Jakobova. Unavený a žíznivý posadil se u studnice; učedníci odešli do města nakoupiti jídlo. Žena hříšnice přišla vážit vodu. V delším laskavém rozhovoru jí vysvětlil, že je slíbený Mesiáš. Řekl jí: »Každý, kdo pije z vody této, žízniti bude opět; kdo však se napije z vody, kterou já mu dám, nebude žízniti na věky.«

Kolik Ježíš vykonal cest, kolik obtíží, žízně, hladu a únavy vytrpěl hned od počátku veřejné činnosti učitelské! Kolik našel odporu, nevěry a pomluv! A tak po celá tři léta. Jakou vděčností jsme povinni božskému Učiteli!

2. I apoštolům se vedlo podobně. Pokud byl živ, zůstali v jeho blízkosti; po nane-

bevstoupení a seslání Ducha Svatého rozešli se do různých zemí. I oni vytrpěli námahy a obtíže všeho druhu: byli pomlouváni, pronásledováni, mučeni a usmrcováni. Veliké je jejich jméno; nikdy neupadnou v zapomenutí. Veliká jest i jejich odměna v nebi.

3. *I vy máte býti služebníci Krista; máte mu pomáhati při získávání duší, svědomitě plniti povinnosti svého stavu, povolání.*

Spasitel dává vodu, která utiší žízeň po Bohu, po pravdě. Touto živou vodou jsou: jeho svaté učení, slova evangelia, biblických dějin, katechismu.

Proste Ducha Svatého, aby vám dal dar moudrosti, byste náležitě všemu rozuměli, čemu Ježíš učil. Pak si budete velice vážit i svatého náboženství a raději obětujete život než víru.

BŘEZEN:

TRPÍCÍ SPASITEL.

Evangelista připomíná poslední cestu Páně do Jerusalema, kdy řekl apoštolům: »Hle, béřeme se do Jerusalema, a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům, a ti odsoudí ho na smrt a vydají ho pohanům, aby se mu posmívali, jej bičovali a ukřižovali; ale třetího dne vstane z mrtvých.« Ježíš přesně věděl, co ho oče-

kává. A přece šel do Jerusalema. Co z toho poznáváte? Že chtěl dobrovolně trpěti a umřítí.

Činil tak, že to byla vůle božského Otce; až dodnes by Ježíš visel na kříži, kdyby tak Otec chtěl.

Nebeský Otec nežádal utrpení a smrti Syna svého marně. Chtěl ho za to nezměrně odměniti.

Chtěl odměniti i nás. Miliardy lidí od Adama až do konce světa měly zase míti milost a otevřené nebe. Božské Srdce Ježíšovo plné milosti a lásky, se obětovalo za nás.

Utrpení Krista bylo hrozné. Vzpomeňte na krvavý pot, bičování, trním korunování; těžký kříž mu vložili na ramena, posmívali se mu, kopali do něho; visel na kříži v největších bolestech šest hodin.

2. *Každý člověk musí v životě trpěti, ať chce nebo nechce; jedni trpí již v mládí, jiní později; jedni více, druzí méně. Bůh tak určil: musíme se podobati jeho Synu, chceme-li s ním míti podíl. Jak různě lidé berou své kříže! Jedni s láskou, druzí s odporem a bez lásky. Světci své kříže nesli trpělivě a radostně, pohlíželi na Ježíše, nesusoucího těžký kříž. Býváme v utrpení netrpěliví, reptáme, naříkáme. To není*

správné u křesťanů, to snad je přípustné u pohanů.

3. Pamatujte, že Ježíš ustanovil sv. přijímání, Nejsvětější Svátost, jako památku na své utrpení a svou smrt. Hlavně nám to připomíná Mše svatá. Běda, zapomínáme-li, co Kristus pro nás vytrpěl! Tím ochabuje láska k němu, nebeskému Otci a bližním. Běda, nejsme-li Kristu vděční za jeho utrpení pro naši spásu!

Ukažte svou lásku a vděčnost tím, že:

1. budete *pilně choditi* na postní pobožnost a křížovou cestu;
2. *odřeknete si* něco příjemného;
3. *trpělivě a radostně ponesete* vše, co Bůh na vás sešle.

DUBEN:

VÍTĚZ NAD SMRTÍ A SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ.

1. Uplynul rok od vašeho prvního svatého přijímání, mladší děti se na ně připravují. Jak máte býti vděční, že jste směli a mohli častěji Pána Ježíše přijímati do svých srdcí! Svaté přijímání je pro člověka největší štěstí: přijímá svého Pána a Boha.

2. Jak dobrý jest k nám Spasitel! To ukazuje celý jeho život. A jak se ukázal dobrým i po svém vzkříšení!

Nejdříve se zjevil nábožným ženám, když šly pomazat jeho tělo. Vytrvaly pod křížem, ani po jeho smrti nebyla jim žádná obět těžká, koupily drahé masti, obětovaly spánek i noc. Jak je odměnil, když se jim ukázal dříve než apoštolům! Odpoledne se zjevil dvěma učedníkům na cestě do Emaus. Byli Ježíšovou smrtí zdrceni. Předpověděl jim sice svou smrt a své vzkříšení, ale oni buď neporozuměli nebo nevěřili. Doufali, že Kristus založí velikou pozemskou říši, že v ní budou velikými pány, teď soudili, že vše ztratili. Právě těm dvěma se ukázal a dokázal jim z Písma svatého, že se tak státi muselo. Vidíte, jak Spasitel rád přichází k těm a těší ty, kteří se o něj starají. Večer se ukázal shromážděným apoštolům. Měl je vlastně pokárati, že ho opustili a teď jsou tak sklíčení. Nečiní tak, přináší jim radost a pokoj.

Svou dobrotu zvláště ukázal o osm dní později Tomášovi, později i Petrovi tím, že ho ustanovil nejvyšší hlavou své Církve.

3. I vás se táže při každé sv. zpovědi a při každém sv. přijímání: Milujete mě? Můžete klidně odpovědět: Ano, Pane, ty víš, že tě milujeme? Či snad se musíte

hanbiti? Je-li tomu tak, nezoufejte! Ježíš je dobrotivý a laskavý! Miluje vás!

Proste Ducha Svatého, aby do vašeho srdce dal jiskřičku z božské lásky. Ježíš řekl: »Z mého vezme a zvěstuje vám,« t. j. dá vám.